

Bier, Bloed & Modder

een rugbyfanzine

VRAOÛH

**DOWNLOAD
VERSIE**

Jaargang 3,
Nummer 10

'Als ik rugbypalen zie weet ik dat er beschaving in de buurt is. Al is het maar een dun laagje.'

Twee-duizend-drie-en-twintig wordt het mooiste rugbyjaar in de geschiedenis van onze sport. Niet alleen vieren we dat een eigenwijs jongetje tweehonderd jaar geleden de bal oppakte tijdens een spelletje 'voetbal' en die vervolgens achter de doellijn neerlegde, althans zo gaat het verhaal, maar zitten we ook midden in één van de meest spannende en onvoorspelbare 6 Nations en dan moet het WK nog komen in September. Kortom, we worden verwend. Toch is niet alles rozengeur en maneschijn. De participatiesport maakt een moeilijk periode mee. We begonnen het seizoen met elf teams minder in de Herencompetitie en ondertussen zijn er nog tien teams teruggetrokken of geclusterd. Steeds meer wedstrijden worden uitgesteld naar een andere datum wanneer een hoger team vrij is en kan aanvullen of gaat helemaal niet door. Zelfs in de Tweede Klasse komen teams incompleet bij wedstrijden aan. En als in de Ereklasse bij de dames de finalisten van vorig seizoen nu clusteren (het ene team was al een cluster) dan weet je zeker dat er iets mis is. Daar kan alle propaganda rond de Ereklasse en Oranje niets aan veranderen.

Rugby Nederland moet ervoor waken dat het aantal spelers onder de Eerste Klasse niet verder afkalft. Dat zijn namelijk de spelers die later clubbestuurders, jeugdcoaches, barmannen (of vrouwen) of andere vrijwilligers bij de clubs zijn en degenen die de wedstrijden überhaupt laten doorgaan namelijk de scheidsrechters. Want hoeveel voormalig Ereklasse spelers zien we als scheidsrechter op het veld? Hoeveel worden er na hun actieve carrière vrijwilliger bij hun club, als ze die al hebben? De breedtesport betaalt het meeste aan de Bond, maar krijgt daar het minste voor terug, dat geeft te denken.

Veel leesplezier

Bier, Bloed & Modder wordt gemaakt door Redaktiekollektief 'The Odd-Balls': Big Whopper, Doedelzak, Goof, Hopeloos of Laveloos, Jan-Julius Bokkepoot, Kap'tein Aardbei, Paper Cut en Sjaanèdt.
Medewerkers aan dit nummer: Robert, Luuk d'Ancona, Hein Brat, Fransjan de Brouwer, Sander Daems, Charlie en Wilco Dekker, Gareth Gilbert, Nick de Haan, H.P. van Heusden, Anna Honigh, Robert Plaizier en Cherie Silvera.
Tekening voorkant: Lucas Snel

Op onze Facebookpagina vind je alle foto's uit dit nummer, groter en de meeste in kleur:
<https://www.facebook.com/The-Odd-Balls>

Redactieadres: BBMfanzine@gmail.com

Website: www.bierbloedenmodder.nl

Postadres: P/a Bernhardstraat 46, 3248 AD Melissant

Abonnement vanaf € 12,- voor vier nummers.

Kijk op onze website, ook voor staffelabonnementen.

Abonnement buitenland € 17,50 voor vier nummers.

RUS, Rugbyende Utrechtse Studenten, opgericht 1985

Come rugby friends around, for us we'll sing a song
Our voices bring out loud, cause RUS will sing along

Utrecht is the place to be, and beer is what we like to see.
The ruck, the maul we get the ball, and Sylke trains us all.

The spirit of the team is right, that's how we like to try.
And even if we have to fight, we win and you know why?

Three-quarters are so very fast, our forwards they will always last.
The game is won, get dressed, to the bar, we'll sing another song.

Sing me, sing me a chanson
Sing me, sing me a sweet love song
Kiss me, kiss me, kiss me please
Honey you're wonderful to me
Lalalalalalalala

Hey hello we are the RUSsian Ladies!
Hey hello we have a sexy scrum/line
Come on girls,
we're gonna hook/dummy all night
You're gonna feel yeah, feel alright.

Lalalalalalalala

Hey!

Melodie: Luv – You're the greatest lover. Het werd geschreven door Hans van Hemert en Piet Souer, onder de pseudoniemen Janschen & Janschens, en geproduceerd door Van Hemert. Het werd een nummer 1 hit in o.a. Nederland, België, Duitsland en Spanje (vertaald als 'Tu Eres Mi Mejor Amante') in de zomer van 1978. Maar ook Zuid-Afrika (15), Frankrijk (19) en Finland (26) kende hitnoteringen. In Duitsland werd het liedje ook gebruikt als soundtrack in o.a. een uitzending van Derrick en tijdens de aftiteling van een 'Tiroler' film. Luv was natuurlijk de groep van José Hoebee, Marga Scheide en Patty Brard die bekend werden door hun optredens in het legendarische TV-programma Waldolala met Sjef van Oekel, REEDS! De dames werden altijd van onder gefilmd zodat hun in spannende netkousen gestoken benen nog langer leken.

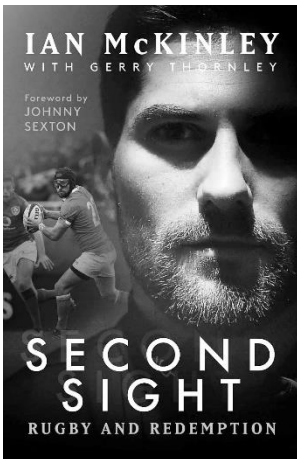
Tekst: De tekst werd geschreven door Babette Broers, één van de oprichters van RUS in 1985. In het refrein zingen de voorwaartsen 'scrum' en de driekwarters 'line' en bij Lalalalala draait iedereen een rondje met armen in de lucht.

SECOND SIGHT

Op 11 november 2017 loopt een man met een scrumcap en een speciale sportbril op, tijdens de 62e minuut het veld in als wissel voor Carlo Canna. Italië speelt tegen Fiji. Een Ierse man in een azuurblauw Italië-shirt, met een opvallende sportbril. Niemand minder dan Ian McKinley pakt zijn eerste internationale minuten op het rugbyveld sinds zijn ongeluk. Italië wint de wedstrijd 19 tegen 10 en McKinley scoort de laatste punten van de wedstrijd met een kick op goal. De Ier in het blauwe shirt is een vrij bekend gezicht in de rugbywereld, een wereld die hij zelf door zijn speciale sportbril heen ziet. De bril die hem weer toeliet terug het veld op te komen na een ongeluk op zijn 21^e.

McKinley had een rode loper voor zich, hij speelde bij het U20-team van Leinster, zou uitkomen voor het U20-team van Ierland zelf: alles leek volledig voor de boeg te gaan. Tot hij in 2010 zijn linkeroog verloor toen hij onderin een ruck terecht kwam tijdens een wedstrijd. Wat volgde was een lang verblijf in het ziekenhuis en verschillende operaties. Coaches en veel verschillende spelers komen om steun te betuigen voor de speler uit

Dublin die kort na de operaties op 21-jarige leeftijd zijn pensioen van (inter)nationaal rugby moet aankondigen. Echter stroomt het bloed altijd daar waar het niet gaan kan: McKinley zijn obsessie om terug op het veld te komen bleef compulsief aanwezig. Toen hij besloot te verhuizen naar Italië om zich bezig te houden met het coachen van het jeugdteam van Leonorso Udine begon het weer te jeuken. Toen McKinley in 2014 uitkwam een Derde Divisie-wedstrijd bij Leonorso Udine scoorde hij direct 28 punten. Tijdens deze wedstrijd droeg McKinley de speciaal gemaakte sportbril die hem toeliet het veld weer te betreden. Hierna kreeg McKinley een contract bij Viadana, Zebre en Benetton. Na drie jaar in Italië spelen mocht McKinley zich aansluiten bij het Italiaanse nationaal team. In 2017 besloot Conor O'Shea hem tijdens een Autumn International tegenover Fiji het zijn kans te geven.

Second Sight schildert een ontzettend openhartig verhaal. McKinley neemt ons mee van zijn diepste punt onderin de ruck tot aan zijn ongelooflijke terugkeer op het veld. McKinley vertelt hoe hij zichzelf na zijn ontzettend jeugdige pensioen toch weer het veld op heeft weten te krabbelen en hoe het coachen van jeugd hem de motivatie gaf om ook zelf weer te gaan spelen.

Second Sight is een verhaal over koppigheid, motivatie en vooral wilskracht.

Kap'tein Aardbei

RUGGER OP EENZAME HOOGTE

“In totaal sta ik zeven minuten op de top van de wereld. Overal om me heen zie ik de bolling van de aarde aan de horizon. Het is magistraal. Ik besef me dat ik hier niet te lang moet blijven. Ik heb nog een lange weg terug te gaan. Ik heb nog negen uur aan zuurstof in mijn flessen.” (1)

Op 23 mei 2019 staat de 49-jarige Wilco Dekker, voormalig speler van RC 't Gooi, op de top van de Mount Everest. Een ongekende prestatie, zelfs voor iemand die altijd al gedreven was, ook als speler bij de club

uit Naarden. Hoe kwam Wilco tot dit stukje bravoure en hoe heeft rugby hem daarbij geholpen? Wilco wordt op 15 juli 1969 geboren in Naarden en is al snel in alles geïnteresseerd wat uit elkaar en ook weer in elkaar kan: batterijen, fietsen, huize Dekker is één grote werkplaats. Via de Havo, MTS en HTS studeert hij voor engineer in de telematica waar analogie en digitale wereld bij elkaar komen. Na zijn studie vertrekt hij voor 9 maanden naar Amerika. Hij werkt voor een bedrijf in audio- en videoapparatuur in Malibu, wat prima van pas komt bij een andere hobby, surfen. Na een half jaar gaat hij door Amerika reizen en komt o.a. op het surfparadijs Maui. Zijn passie voor reizen en ontdekken is hier ontstaan.

RUGBY AAN HET EIND VAN DE STRAAT EN TOCH ZO VER WEG

Sportief was Wilco altijd al. Vanaf zijn zesde jaar gaat hij voetballen. Als hij op zijn achttiende naar de senioren moet, was het ineens niet zo leuk meer. Karate wordt zijn nieuwe uitlaatklep en hij heeft al snel de bruine band en neemt zelfs deel aan internationale wedstrijden. Naar eigen zeggen was hij zeker niet de allerbeste, maar begin jaren '90 wordt hij wel Nederlands Studenten Kampioen. Hij is altijd wel te porren voor een sportieve uitdaging en zo sluit hij zich soms aan bij schaats- of wielrenclubjes en fietst bijvoorbeeld ook het 'Rondje IJsselmeer', 385 kilometer, 's ochtends zes uur weg en 's avonds zeven uur terug.

Als hij terugkomt uit Amerika trekt hij zijn voetbalschoenen weer aan, maar de sfeer op en rond het veld staat hem totaal niet aan. Ondertussen is zijn jongere broer Charlie bij RC 't Gooi begonnen nadat hij in de marine met rugby heeft kennisgemaakt. Hij weet Wilco een jaar later over te halen om ook mee te doen. Het is nu 1999 en Wilco is ondertussen achtentwintig. “Voor Charlie begon wisten we wel dat er rugby op hetzelfde sportpark was waar wij voetbalden, we hoorden hun gezang en de verhalen over de overvloedig vloeiende drank waren wijdverspreid. 't Gooi was nog echt een amateurclub. Toen ik begon, speelden we op de zondag en op zaterdag zopen we ons nog laveloos in de kroeg. Soms stond je op zondag nog met je vinger in je keel langs de kant voor er werd afgetrapt.” Daar zal echter snel verandering in komen.

De club uit Naarden bestaat sinds 1933 en buiten een kampioenschap in 1952, toen er nog maar een tiental verenigingen speelden is ze geen hoogvlieger, in tegenstelling tot bijvoorbeeld naaste buur de Hilversumse RC. Er werd een Belgische coach aangetrokken, er kwamen drie Zuid-Afrikanen spelen en het niveau schoot omhoog waardoor 't Gooi promoveerde naar de Ereklasse. Maar nog waren de ambities niet vervuld. Wilco ontwikkelt zich al snel tot een rappe fullback die ondanks zijn slanke postuur opvalt door zijn bikkelharde instelling. Nick de Haan, captain van 't Gooi: "Bij een uitwedstrijd in Roosendaal was de plastic paal van een hoekvlag afgebroken. Wilco gleed bij het scoren van een try over de afgebroken stomp en had een hap uit zijn knie, maar hij speelde gewoon door." Of volgens zijn trainer Gareth Gilbert: "Mensen vergisten zich vaak in Wilco, maar zijn energie en motivatie waren geweldig hij had *the heart of a lion*." Wilco is eigenlijk net te oud voor een basisplek in het Eerste Team, maar valt geregeld in. In het tweede is hij één van de smaakmakers niet alleen in, maar ook buiten het veld. Zijn broer Charlie: "Wilco zong

altijd als eerste de clubliederen mee en hielp graag bij een feestje op de club. Een voorbeeld is de legendarische Judgement Day. Wij namen de rol van verdediger respectievelijk aanklager op ons bij een rechtbanksessie waar de pikantste details van tien ruggers aan bod kwamen. Geheel opgeleukt met een vrouwelijke rechter in bijpassende kledij. Dat was een mooi feestje." Maar er wordt ook serieus gespeeld en in 2009 haalt het Eerste Team de finale in Amsterdam (winst 24-19 op kampioen Dukes). Het Tweede Team, met Wilco, speelt net daarvoor de bekerfinale, die ook gewonnen wordt, dus is het dubbel feest in Amsterdam en daarna natuurlijk in Naarden. In tien jaar tijd is de droom uitgekomen, Wilco krijgt er nog kippenvel van.

ARTSEN ZONDER GRENZEN

In 2011 is Wilco toe aan iets nieuws, vooral in zijn werk. Hij werkt dan al vier jaar voor zichzelf, maar vooral 'het gedoe' eromheen van een eigen zaak is niets voor hem. Zijn toenmalige vriendin is opgeleid tot tropenarts en heeft altijd gezegd dat ze nog een keer in Afrika wil werken. Als zich dan de kans voordoet om aan een vaccinatiecampagne mee te werken besluit Wilco met haar mee te gaan naar de Democratische Republiek Congo (DRC). De eerste drie maanden delen ze vaccinaties uit tegen mazelen in Lubumbashi. Wilco werkt in de logistiek en vindt het geweldig. Omdat het zo goed gaat wordt hun een missie aangeboden in Goma, in het noordoosten aan de grens met Rwanda. Ze twijfelen, want het is een erg gevaarlijke regio, maar ook daar is hulp nodig. Het betreft een ziekenhuis-missie waarbij Wilco onder andere verantwoordelijk is voor de communicatie, vervoer, techniek, verbindingen enz. Een van zijn collega's daar is Cherie Silvera die later bekend zal worden als documentairemaker en regisseuse onder andere

situatie en als een duveltje uit een doosje, hup, try tegen. Hij was net als Peerke, zo vlug als water en zo glad als een aal. (Onze Peerke, zo'n typische Vets speler, altijd een koltruitje aan onder zijn shirt en zijn warming up voor de wedstrijd was een sigaretje).

Wel nondeju, hoe kan dat! The Vets werden wakker. No more mister nice guy. We gingen met het mes tussen de tanden spelen. Het ging er serieus hard aan toe. Bij de tegenstander verloor er bijna iemand een hand bij een poging om de bal op te pakken, iets waar Frans Peels met maatje 43 een stokje, of eigenlijk een schoen, voor stak. Onze Voorwaartsen wisten na hard werken de bal te winnen, deze gaat de lijn in, een dummie pass, een side step, een sprint en een snoekduik richting de linkerhoekvlag want hun full-back kwam er al aan. TRY VOOR THE VETS. Stand in try's: 1-1. Zo, die ouwe mannen gaan niet met ons lachen.

Of toch wel! Na 25 minuten kwamen the Vets het veld afgedropen, verloren met 3 tegen 1 try, van een stelletje oude mannen. Maar wat schetste onze verbazing, onze (altijd fanatieke) trainer staat te juichen en heeft al twee kannen bier voor ons bij zich. Hij was helemaal *over the moon* zoals ze dat in Engeland zeggen. We probeerden hem duidelijk te maken dat we toch echt verloren hadden. "I know", zei Bill en hij bleef lachen en vrolijk. Toen hij de verbaasde blik in onze ogen zag legde hij uit waarom hij zo blij was. Wat bleek, we hadden tegen een all-stars team van Engelse oud-internationals gespeeld en The Vets was het enige team dat een try tegen hun hadden gescoord en maar 3 try's om de oren hadden gehad. Iets wat niemand op het hele toernooi gelukt was en daar liepen toch niet de minste teams rond. Ineens werden een aantal zaken duidelijk en viel het dubbeltje bij de spelers van The Vets. "Een paar van die spelers kwamen me ook al zo bekend voor!" was één van de kreten die je toen hoorde. Onze schaamte van de verloren partij maakte toen toch wel plaats voor een gevoel van trots, dat The Vets die oud internationals toch mooi partij hebben weten te geven. Bill raakte er die dag in ieder geval niet over uitgesproken.

Frans-Jan de Brouwer

Oud-speler RC The Vets, Valkenswaard

BASSETS EN BULLDOGS NIET WELKOM?

RFC Haarlem heeft sinds drie jaar een nieuw clubhuis en zelfs een echte tribune. In de oude keet mocht echter niet zo heel veel. Zo lezen we in clubblad Bulletin van Maart 1994 het volgende;

* Er worden weer fietsen gesignaleerd in het clubhuis. Da's niet de bedoeling. Het clubhuis is geen fietsenstalling.

* Er is sinds kort weer een leren bankstel geplaatst in het clubhuis. Gewoon een verzoek. Probeer de honden er zo veel mogelijk van af te houden!

‘DE OUDE MANNEN’

The Vets hadden net hun 1^e lustrum gevierd toen ik lid van de rugbyclub werd. We hadden in die tijd genoeg spelers om twee herenteams op het veld te krijgen, al was dat altijd wel krap aan met het Tweede Team, zeker omdat we vaak spelers aan het Eerste moesten afstaan, want die speelde in de toenmalige ‘promotieklasse’. Dit was de één na hoogste klasse in Nederland. Het Tweede was dus een soort van opleidings-/reserveteam. Het Tweede Team speelde niet onverdienstelijk maar omdat we toch iedere keer met een wisselende samenstelling op het veld stonden, konden we niet altijd onze stempel drukken op de wedstrijd (dit in tegenstelling tot de 3e helft, daar waren we onverslaanbaar met liedjes en spelletjes, vooral tijdens de uitwedstrijden). De spelers waren fanatiek, dit zag je dan ook terug in de grote opkomst tijdens de trainingen, de wedstrijden, maar ook door de vele toernooien die we bezochten. En één van die toernooien wil ik er graag even uitlechten omdat het, zeker voor mij, een gedenkwaardige dag was.

Het was een toernooi op een Engelse legerbasis in Duitsland, waarschijnlijk ‘Bruggen’ of ‘Wildenrath’ en ergens eind jaren 80 van de vorige eeuw. (Dit voor de jeugd onder ons). We hadden in die tijd ook al wat Engelse spelers van de legerplaatsen uit Duitsland. Jim McBride bijvoorbeeld, waar overigens nog steeds veel contact mee is. Bill Farmer (onlangs overleden) kwam een keer met Jim mee om naar een wedstrijd van The Vets te kijken. Hij zag direct potentie in het team en wilde graag onze trainer-coach worden. Naast de normale competitieverplichtingen waren we ook nog ingeschreven voor een toernooi op een legerbasis in Duitsland, waar we natuurlijk maar al te graag wilden spelen. Tegen Engelse rugbyteams spelen is toch altijd mooi.

Gaandeweg in het toernooi wist Bill ons te vertellen dat er een sterke tegenstander aan zat te komen en dat we dus de met de

volle focus aan de wedstrijd moesten beginnen. Zo gezegd, zo gedaan. We stonden als eerste op het veld om vervolgens de tegenstanders aan te zien komen lopen. Onze mond viel open; Bill had ons in de maling genomen. Daar kwamen een stelletje ‘oude kerels’ aangestrompeld. Vergeet niet, wij waren zelf zo’n dikke 30 jaar jonger destijds, wat ons nu die ‘oude kerels’ maakt. Het fluitsignaal klonk en we begonnen aan de wedstrijd van 25 minuten. In die tijd speelde we nog ‘voorwaartsen’ rugby en het team leunde dan ook erg op deze voorwaartsen; er werden toen nog veel rucks en mauls gespeeld. Onze voorwaartsen, zeker niet de kleinsten, begonnen wat rustiger dan anders, vanwege die oude mannen. Wat er precies gebeurde is niet helemaal duidelijk maar bij de tegenstander stond een scrumhalf, van het type Peerke van Oeffelen (ons ook al enige tijd geleden ontvallen), die toverde de bal uit de

van de serie Deadliest Catch op Discovery Channel over de krabbenvissers in Alaska. Cherie: “Wilco is niet alleen superhandig, maar ook enorm vrijgevig. Ondanks dat we het heel druk hadden vond hij tijd om een gym aan te leggen en later een tuin inclusief speeltoestellen, zenplek en een picknickterrein midden in een oorlogsgebied.” Na Goma vertrekken ze naar de Centraal Afrikaanse Republiek, een van de armste landen ter wereld. Het land werd in de jaren ’70 en ’80 getiranniseerd door ‘Keizer’ Jean-Bédel Bokassa wiens kroning een kwart van het bruto nationaal product van zijn ‘keizerrijk’ in Midden-Afrika kostte. Bokassa, een voormalig soldaat uit het Franse Vreemdelingenlegioen, werd later van kannibalisme beschuldigd en middels een door Frankrijk ondersteunde coup afgezet. Wilco: “Het was daar extreem warm, 45 graden overdag en ’s nachts 30. Om in slaap te vallen moest ik een natte handdoek over mezelf heen leggen die door de wind van de ventilator dan koud aanvoelde en dan hopen dat hij niet al opgedroogd was voor ik in slaap was gevallen.” Terwijl ze daar zitten vindt op 24 maart 2013 een staatsgreep plaats en wordt het bijzonder onrustig in de regio. Ze worden tot twee keer toe overvallen. “Het enige wat je kan

doen is ze alles geven wat ze willen, geld, spullen, eten, onze levens zijn tenslotte meer waard voor de bevolking.” Als het tenslotte te gevaarlijk blijft worden ze geëvacueerd naar Kameroen. Het is

voor Wilco een enorm leerzame ervaring: “Het leven is primitief en niet zo veilig als in Nederland. Geen stromend of warm water, een gat in de grond voor het toilet, een avondklok, een schuilkelder, een compound met muren en prikkeldraad, slangen/spinnen/schorpioenen, alleen je eigen slaapplek. Door al deze omstandigheden ontstaat er een intense vriendschap, een andere kijk op veel dingen en krijg je veel waardering voor kleine dingen die in overvloed aanwezig zijn in Nederland. Wat me vooral opviel is dat de mensen hier met heel weinig toch heel gelukkig zijn.”

KLIMMEN, DE NIEUWE UITDAGING

Terug in Nederland kan hij niet aarden. Maar destijds in 2001, tijdens een trektocht in Afrika is een zaadje gepland als hij besluit de hoogste berg van Afrika, de Kilimanjaro bijna 6000 meter hoog te beklimmen. Ondanks nauwelijks voorbereiding lukt dat en een nieuwe uitdaging gloort aan de horizon, de beklimming van de Aconcagua in Zuid-Amerika, maar liefst 7000 meter hoog. Echter, daar is zoveel meer voorbereiding voor nodig dat Wilco besluit dat nog even in de wacht te zetten.

Na de tijd bij Artsen zonder Grenzen is in 2014 de tijd rijp het professioneel aan te pakken. Via de organisatie Mountain Network doet hij ervaring op met stijgijsers, karabijnen, touwlopen enz kortom het serieuze klimmen voor hij de Mont Blanc beklimt. Hij valt op bij de organisatie en mag vervolgens mee naar de Elbrus, de hoogste berg van Europa met 5642 meter gelegen in Georgië. Nadat hij vervolgens zijn droom verwezenlijkt in 2017, met de beklimming van de

FEUILLETON RC DE BØK ERIN

Aflevering 2: Rocco's kip-confiscatie

Aconcagua heeft hij het virus te pakken.

“Toen kwam de Denali op mijn pad, met ruim 6000 meter de hoogste berg in Noord-Amerika en gelegen in het onherbergzame Alaska. Met een vliegtuigje wordt je gedropt op de gletsjer en daarna sta je er alleen voor met je groep, er is geen basiskamp of iets dergelijks. Er zijn ook geen dragers dus ieder heeft een grote zware rugzak van 30 kilo en sleept ook nog eens een slee van 40 kilo voort gedurende drie weken.” Oefenen deed Wilco door op het strand met een autoband achter zich aan te lopen. “De Denali, is één grote yogawereld, je ziet alleen maar wit en degene voor je. Je loopt in een soort cadans zeven tot acht uur per dag.” Uiteindelijk komt de groep in een vreselijk noodweer terecht, waardoor ze twaalf dagen vastzitten op 4500 meter hoogte en de top niet halen. “De expeditieleider besliste om terug te gaan. Maar het was wel een enorm welkome les, want zoiets zou me op later ook kunnen overkomen.” Bij terugkomst wil Wilco het zwarte gat ontlopen en besluit een klimaatje te bellen die ook mee was op de Denali. Die had al plannen om Puncak Jaya (oftewel de Carsteszpyramide) in Irian Jaya (Indonesië), de hoogste berg van Oceanië te beklimmen. “Ik sloot me meteen aan. In de moerassen, zes dagen om in het basiskamp te komen. 20 uur regen per dag, de zwaarste beproeving ook omdat je bijna geen eten meer binnenhoudt. Het was een team van 12 internationale klimmers, waarvan vier de Everest hadden beklommen. Toen ik die gasten zag, hun manier van klimmen, hun conditie, wist ik dat ik dat ook zou moeten kunnen. Ik dacht eerst dat kan ik nooit, maar nu dacht ik alleen, hoe krijg ik de financiering rond en kan ik wel twee en halve maand vakantie opnemen?”

MOUNT EVEREST 2019

De hele Everest expeditie neemt uiteindelijk 14 maanden in beslag. De voorbereidingen, fondsen werven onder andere door lezingen geven en Ted Talks houden en een goed doel koppelen aan de expeditie. ‘Ik hoefde daar eigenlijk niet lang over na te denken. Door mijn werk in Afrika kon dat alleen maar Artsen zonder Grenzen zijn. Voor elke hoogtemeter die ik klom hoopte ik een euro op te halen, wat me ook gelukt is.’

Het wordt de eerst keer dat Wilco in de ‘Zone des doods’ het gebied boven 8000 meter, zal komen dus dat vergt extra voorbereiding en onder andere het meeslepen van de benodigde zuurstofcilinders. De tochten naar het basiskamp en de verderop gelegen kampen gaan goed, maar de uiteindelijke ‘sprong naar de top’ moet worden uitgesteld vanwege het slechte weer, en dat terwijl er eigenlijk maar een paar weken per jaar zijn waarin het veilig is om de klim te wagen. Tijdens de Everest-expeditie komt Wilco in het BaseCamp ook weer Cherie Silvera tegen die op dat moment een documentaire draait over een klimmer die van Everest wil af skiën, iets wat door het weer uiteindelijk niet doorgaat. Het weerzien is emotioneel op zo’n enorme hoogte en niet alleen door het zuurstofgebrek.

Tijdens de laatste klim in de het donker naar de top ziet Wilco met zijn lamp een lichaam liggen, een diepgevroren lijk dat er waarschijnlijk al jaren ligt omdat naar beneden vervoeren te gevaarlijk is. Het herinnert nog maar eens aan de waanzijn eigenlijk van zo’n expeditie. Sowieso loopt Wilco gevaar, zijn zuurstoffles lekt en hij krijgt al een tijd

Wat voorafging:

Op een gure herfstavond zit trainer-coach Hendrie Platjes te piekeren in het ~~bouwval~~ clubhuis van RC De Bøk Erin, een constructie met een unieke isolatie die maakt dat weersomstandigheden binnen doorgaans slechter zijn dan buiten.

RC De Bøk Erin heeft alle wedstrijden onder leiding van trainer-coach Hendrie Platjes verloren. Er moet iets gebeuren, weet ook Hendrie. Maar wat? Hendrie, die zichzelf beschouwt als een rugbytactisch meesterstrateg, maar bij anderen vooral bekend is als zestienvoudig clubkampioen braadworst eten, is ten einde raad. Dan vliegt plotseling de deur van het ~~bouwval~~ clubhuis open. Een sinistere gestalte doemt op uit de duisternis.

“KIP”.

De stem rommelt als een denderend rotsblok.

“Hee, Rocco”, begroet Hendrie zijn kolossale prop, en schuift gelaten zijn KFC-bucket over de tafel in Rocco’s richting. Het kip-confiscatie

moment, dat hij wist dat zou komen, is daar. Zelfs de Napoleon van de borrelplank vindt uiteindelijk zijn Bierloo. Rocco’s reusachtige reukorgaan is in staat om de geur van een enkele kipnugget over meer dan 100 kilometer op te pikken. En eenmaal kip op het spoor, is Rocco lastig op andere gedachten te brengen.

“KIP”, signaleert Rocco feilloos, en passeert de deuropening met de trage onverbiddelijkheid van een schuivende tektonische plaat. Splinterend komt een halve plank mee los uit de wand. Telkens als Rocco het ~~bouwval~~ clubhuis van RC De Bøk Erin binnenkomt of verlaat, maakt deze bijzondere vorm van erosie de deuropening wat wijder. Als de grijpklauw van een hijskraan sluit Rocco’s hand zich om de bucket, en met één vloeiende beweging verdwijnt de gehele inhoud gefrituurd pluimvee in de ontzaglijke leegte van zijn opengesperde muil.

“KIP”, rommelt Rocco content, en laat zich zakken op een met gewapend beton verstevigde tractorband, die als rustplaats voor Rocco’s olifanteske fysiek in het ~~bouwval~~ clubhuis is geplaatst, na een voorgeschiedenis van 13 geplette stoelen, vier vermorzelde tafels, een dode wasbeer en een piano waaruit het fiere clublied van RC De Bøk Erin nimmer meer zal klinken.

Terwijl uit Rocco’s richting een snurkend geluid begint uit te groeien tot de proporties van een heavy metal-concert, piekert Hendrie verder over de sportieve toekomst van RC De Bøk Erin.

Opgeslokt door visoenen over verrassende line-out varianten en spectaculaire backline-plays, ontgaat hem dat er iemand binnenkomt. Iemand die het bord met de opstelling voor de aankomende wedstrijd geïnteresseerd bestudeert. Iemand wiens stem zich ten langen leste een weg baant door het geweld van Rocco’s hardrock-siësta: “Waarom wil je niet winnen?”

Jan-Julius Bokkepoot

aanzienlijk geholpen, want serieus... ze jaagden op vrouwen als een roedel wolven en ik moest zo mijn jongens aan deze meisjes zien te slijten. Meestal met zinnnetjes als 'normaal is hij niet zo dronken' en 'hij draagt zijn broek meestal niet om zijn enkels'. En zo werd ik van vreemde eend in de bijt, gewoon een van de andere eenden. Mijn inzet om een harde maar respectvolle wedstrijd te spelen met mijn teamgenoten, de jongens in de andere shirts en de scheidsrechter, en erna zorgen voor een geweldige 3e helft. Of mijn rol te spelen als schouder om op uit te huilen omdat 'jullie homo's weten wél wat je met emoties moet doen' leverde niet alleen bonuspunten op van mijn teamgenoten, het gaf me ook een diep inzicht in wat kameraadschap werkelijk betekent voor een rugbyspeler.

De Kiwi (Tahi) en consorten (Joost, Kris, Matty, Weeman en Renaud) vormden een cirkel en zeiden: "Je bent nu één van ons, wat begrijp je daar niet aan?" Die woorden veranderden mijn leven voorgoed. Want wat bleek, de enige die geloofde dat ik een 2e klas, slecht passende, 'te enthousiaste' buitenstaander was, was ik. En had ik behoorlijk suffe vooroordelen over deze grote rugbyjongens. De liefde en het respect voor dit spel op het veld heeft implicaties die veel, veel verder gaan dan alleen dat stukje gras en modder. Het liet me inzien dat je respect krijgt als je respect geeft en bereid bent de ander te begrijpen. We deelden overwinningen, nederlagen, bier, gelach en waren zelfs open over onze onzekerheden en heartaches.

Kameraadschap hangt niet af van op wie je toevallig verliefd wordt, maar van hoe je probeert de beste persoon te zijn die je kunt zijn voor jezelf en voor je team. Zij zijn van jou afhankelijk, net zoals jij van hen afhankelijk bent. Als je geeft, geeft rugby terug en verenigt iedereen om zo één te zijn. Deze rugbyspelers hebben me misschien zelfs een betere versie van de maatschappij laten zien, waar kameraadschap, respect, eerlijkheid en inclusiviteit uit het hart komen. Als de hele wereld zo zou zijn, zou het een betere plek zijn voor ons allemaal.

Robert

Dit stuk werd onder de titel 'Mijn intro in rugby', voor het eerst gepubliceerd in 2012 ter gelegenheid van het 40-jarig bestaan van Rugby Club Bern, Zwitserland (hé, het is niet vreemdgaan als je in een ander land woont).

zijn waterfles niet open omdat de sluiting is bevroren. Als uiteindelijk de zon opkomt en ze een uur later op het dak van de wereld staan, moet eigenlijk het gevaarlijkste nog beginnen. Lang tijd om te genieten van het uitzicht is er niet door de enorme storm, de gevaarlijke afdaling wordt snel ingezet. Tijdens de afdaling begint Wilco het gebrek aan zuurstof te merken en loopt hij enkele uren hallucinerend naar beneden geholpen door zijn sherpa, maar hij heeft het gehaald.

DROMEN, PLANNEN EN RUGBY NU?

Terug in Nederland, doet hij een aantal mediaoptredens en beseft zich in het begin niet eens wat voor een enorme prestatie hij heeft geleverd. Sander Daems, met wie hij op 8300 meter een tentje deelde verwoordt het als volgt: "De ervaring kan je eigenlijk met niemand delen. Wilco woont tegenwoordig dichtbij, als ik hem zie delen we dat moment. Mannen kunnen intensieve momenten hebben zonder iets te zeggen, kunnen urenlang klimmen en dan elkaar aankijken en tranen in de ogen krijgen." Ondertussen is Wilco alweer bezig met de voorbereiding van zijn volgende doel: het beklimmen van Mount Vinson op Antarctica. Ook hier gaat weer een jaar voorbereiding in zitten voor hij in januari 2024 de volgende van de '7 Summits' kan afvinken. Wilco is naast zijn werk als Technologie Strategie bij Vodafone Ziggo tegenwoordig ook gastspreker. Tijdens zijn spreekbeurten voor bedrijven gaat het 75% over Everest en 25% over werk eigenlijk onder het motto, 'je kan altijd meer dan je denkt'. Rugby volgt hij wel, zo geniet hij intens van de Six Nations dit jaar, maar hij komt te weinig op de club vindt hij zelf. Net als klimmen heeft ook rugby zijn leven veranderd. "Voor allebei heb je individuele skills nodig, omdat je precies moet weten wat je doet op de plek waar je staat, je moet eigenlijk zelfvoorzienend zijn. Maar je kan niet in je eentje zo'n grote expeditie doen. Je hebt klimmers nodig, sherpa's, een ervaren leider een kok enz. Net als bij rugby: alleen als team kan je de wedstrijd winnen.

Ik kom door het klimmen en werk wat minder bij de club, maar als ik er ben krijg ik altijd een warm welkom en voelt het als een echt thuis. Ze vragen ook

wel eens om een keertje mee te doen met Gooi Fier of de veteranen, maar ik moet dat gewoon niet doen. Ik ken de limiet van mijn lichaam en ga er voor de volle 100% in, maar ben bang dat ik nu sneller een blessure ooploop waardoor ik niet zou kunnen klimmen. Misschien dat ik later vrijwilligerswerk ga doen, als leraar of jeugdtrainer. Laat ik me voornemen dat ik wat vaker op de club kom als terug ben uit Antarctica want ik heb rugby in mijn hart. Ik heb de club ook naar de top van de wereld gedragen, want het logo van RC 't Gooi staat op de vlag die ik op de Mount Everest bij me had.

Doedelzak

- (1) Citaat uit Wilco's boek 'Mount Everest, onderweg naar de hemel' uitgegeven bij uitgeverij Edicola in 2020. Een absolute aanrader dat al aan zijn vierde druk toe is.
- (2) Je kan Wilco's voorbereiding voor Mount Vinson volgen op <https://www.grenzenaandetop.nl> en ook bijdrage aan zijn inzamelactie voor het goede doel dat deze keer het Antonie van Leeuwenhoek-ziekenhuis is.

TOET TOET

Wat op trip gebeurt, blijft op trip. Dat is een gouden regel waar wij ons als rugbyers bij geboorte aan geconfirméerd hebben. Toen de hoofdredacteur van dit blad mij dus vroeg of er nog iemand leuke tripverhalen had heb ik me beschaamd afzijdig gehouden. Nu is diezelfde hoofdredacteur tamelijk dwingend dus op het gevaar af dat mijn club mij voor het leven zal verbannen doe ik hier dan toch maar mijn verhaal. Alle mogelijk herkenbare personen, plaatsen, gebeurtenissen in dit verhaal berusten op louter toeval. Advocaten worden met klem doorverwezen naar de hoofdredactie. De auteur wijst iedere verantwoordelijkheid van de hand.

We gingen met veertig man naar Bristol. Verzamelen in de kroeg van een van de clubleden, met de bus naar Hoek van Holland, stukje met de boot en dan nog een pokkenend met dezelfde bus naar Bristol, want die bus ging mee op de boot. Volgens mij bestond de Europese Unie nog niet eens, want er was nog paspoortcontrole voordat we de boot opgingen. Maar dat kon ook verzonnen zijn om het verhaal te romantiseren. Hoe dan ook, we stonden in een rij toen de club oudste voor het eerst op zijn toeter blies. Nu moet je weten dat we vooraf, in die kroeg voordat we vertrokken, de cluboudste een toeter in de handen hadden gedrukt. Als hij gedurende de trip drie keer zou claxonneren moest iedereen met zijn handen en voeten van de grond. De laatste moest vijf gulden (zo oud zijn we) deponeren in de pot. Je moest goed opletten want als je met twee keer toeteren op je rug ging liggen moest je ook dokken. Het ging om drie keer.

AAC bij
Bristol
RFC

Bij de
douane
vlak
voor de
boot was
het tot

verbazing van de overige passagiers dus voor het eerst raak; veertig ruggers als omgevallen kakkerlakken op hun rug. Dat ging zo vijf dagen door. Tot zelfs de kick-off van de reserves tegen de ouwe lullen van Bristol FC. Bij het beginsignaal van de totaal verbouwde scheidsrechter lagen plotseling op signaal van de cluboudste, vijftien Hollanders op hun rug met handen en voeten van de grond.

‘JE BENT NU ÉÉN VAN ONS’

“Ik denk dat je je schouders wel voor iets beters kunt gebruiken dan er alleen maar in een bar mee te pronken”, blafte een kerel in een rugbyshirt in mijn rechteroor, in de hoop zijn boodschap over te brengen terwijl hij probeerde over het knallende popdeuntje heen te schreeuwen. Het shirt had duidelijk effect, zij het niet het verwachte effect.

De volgende zondag verscheen ik in het Amsterdamse Bos voor mijn eerste training. Na een zware zaterdagavond niet direct het eerste waar je aan denkt. Maar omdat het een leuke groep jongens was dat een team van de grond probeerde te krijgen, besloot ik om mee te doen. Vier jaar later en nadat we de meeste vriendschappelijke wedstrijden in het park hadden gespeeld of in illustere plaatsen als New York, Londen, Dublin en Edinburgh, tijdens Bingham- of Union Cups, eindigden we nog steeds elke keer als laatste. Dus dacht ik dat het geen kwaad kon om 'wat hulp te halen' bij een van de plaatselijke clubs. Een echte club. Een normale.

Zie je, we waren behoorlijk high profile, met regelmatige lokale en nationale televisieverslaggeving.

Helaas niet voor onze punten op het veld, maar voor het stereotype dat we

doorbraken. Jongens zoals

wij worden verondersteld goed te zijn in het inrichten van huizen, het ontwerpen van dure couturejurken, bloemschikken en kunstschaatsen (wat we natuurlijk beter kunnen dan wie ook). De door voetbalmentaliteit gedomineerde sportmedia zagen zich duidelijk geconfronteerd met een vreemde eend in de bijt: homo's die rugby spelen? Na de fusie van ons LowLanders team met ARC, ben ik van team gewisseld om mezelf te verbeteren in het spel. Omdat ik op 7-jarige leeftijd nog niet was begonnen met rugby, bleek dat nog een hele uitdaging. Maar hé, na een paar blauwe ogen, gekneusde pinkjes en duimen, gescheurde bekkenverbinding en permanente afdrucken van noppen hier en daar, genoot ik echt van mijn leven op de tweede rij.

Ik zong nu ondeugende liedjes, dronk bier in plaats van Gin-Tonic, zag meer naakte mannen in één Tourweekend dan in mijn hele pre-rugbyleven bij elkaar en verdomme, ik kon zelfs alle andere jongens van het dak van de tourbus schoppen tijdens het liedje 'There's only one poof on the roof'. Eerlijk gezegd, het fysieke gedeelte bleek het eenvoudigst. Het moeilijke deel was dat ik moest vechten tegen mijn eigen stomme vooroordelen dat ik zou worden gezien als een tweederangsburger in de ARC-rugbybroederschap. In plaats daarvan verzekerden de grootste Kiwi en de beste spelers van het 1e team me dat ik een coole kerel was omdat ik gewoon van het spel hield, de club op mijn manier steunde (barman die weer muziek en Engelse pies op het menu zette) en de beste brother probeerde te zijn die ik kon zijn.

En natuurlijk... omdat ik ze aan mooie vrouwen kon koppelen! Nu ik erover nadenk, heeft dat misschien

SPELER PASPOORT

Naam: Robert Plaizier.

Leeftijd: 49 Jaar.

Clubs: RC Sneek, RC Dwingeloo, RC The Big Stones. Later trainer bij RC Groningen en RC The Black Panthers.

Positie: Tweede en Derde Rij, meest op de flank. Nu coach van RC Sneek.

TATTOO PASPOORT

Wanneer: 1992.

Artiest: Henk Schiffmacher, Tattoo Hanky Panky in Amsterdam.

Ontwerp: De rugbybal is 'frechand' gezet, de drankduivel is geleend van de band 'Tankard' waar ik toen veel naar luisterde.

Waarom: Mijn tattoo is waar het de meeste weken om draait. Rugby spelen met daarna een drankje en luisteren naar hardrock.

Bijzonder detail: Vooraf een korte discussie met Henk over de uitvoering van de bal. Ik wilde geen veter, maar Henk wel want anders werd het een rare eivorm. Ik heb Henk maar zijn gang laten gaan.

Voor een kleurenfoto kijk op de FB-pagina van The Odd-Balls.

Heb jij zelf een bijzondere, rugbygerelateerde tattoo, of ken je iemand die dat heeft? Neem dan contact op met ons via BBMfanzine@gmail.com.

Afgezien van het constant op de rug moeten liggen omdat de cluboudste er wel erg veel lol in kreeg, had de overtocht per boot nog wel iets bijzonders. De een-na cluboudste had op die boot namelijk een automaat ontdekt waar je spannende dameslingerie uit kon halen. Voor een of twee gulden had hij daar een leuke see-through slip uit getoverd waarmee hij gedurende de rest van de reis goede sier maakte als haarnetje. Laten we deze een-na cluboudste X noemen. Privacy boven alles.

We speelden onze wedstrijdje, lagen regelmatig op onze rug, dronken een drankje en converseerden over de Engelse cultuur. Kortom; een doorsnee trip. Tot op dag vier. Aan het ontbijt ontbrak X! We waren de avond ervoor een slokje wezen drinken in een stripbar in Bristol en wisten dat X vrij makkelijk contacten legde, dus maakten we ons niet heel veel zorgen. We verloren weer een wedstrijdje op dag vier en aan het einde van de dag werd X door de politie keurig teruggebracht naar het hotel. Hij was een nachtje blijven slapen in de cel. Niet omdat hij iets gesloopt had, gewelddadig was geweest tegen een Bobby of The Queen in het openbaar beledigd had. Welnee, in die striptent was hij op toilet in slaap gevallen. Toen de tent al gesloten was, werd hij wakker, was gaan rommelen aan de deuren en had zo het alarm geactiveerd. De politie trof een wat verwarde man aan met zijn broek op zijn enkels en see-through slip waar een en ander uitpilde. Dat vonden ze gek. Rare jongens die Britten.

Hopeloos of Laveloos

***Bier, Bloed & Modder* wil rond het WK iets speciaals doen, een prachtige en unieke, dubbelzijdige kleuren uithaalposter, maar daar zijn wel wat extra centjes voor nodig.**

Wij zijn daarom op zoek naar acht bedrijven, clubs of personen die voor € 50,- hun logo of naam op de poster krijgen, 20 exemplaren van het WK-nummer én bovendien een kwart kolom voor jouw boodschap.
Heb je interesse, neem dan voor 1 augustus contact op met Sjaanèdt: bbmfanzine@gmail.com

De PRIJZENKIST

In deze rubriek staat telkens een trofee in de schijnwerpers. Dat kan nationaal, internationaal of gewoon regionaal zijn zolang er maar Nederlandse teams om spelen. Heb je een suggestie? Stuur maar door aan ons e-mailadres.

DE PRIJZENKIST

Bij een bijzondere club behoort natuurlijk een aparte trofee, beker of schaal echter die is in de sociëteit van de Delftsch Studenten Corps, het 'clubhuis' van DSR-C, nauwelijks te vinden. Als ondervereniging van het DSC heeft de Delftsche Studenten Rugby-Club slechts één kast waarin haar eigendommen bewaard kunnen worden. Als oudste rugbyclub, voor degenen die de laatste 105 jaar onder een steen hebben gelegen, opgericht in 1918, wonnen zij inmiddels een flink aantal bekens en trofeeën. Dusdanig veel dat op een gegeven moment de kast vol was. Dit leidde destijds tot een dilemma. Een grotere kast was geen optie want de andere ruimtes waren al verdeeld over de overige subverenigingen van het DSC. Delft zou Delft niet zijn als zij niet met een praktische oplossing zouden komen. Want, als de kast niet groter kan... dan moeten de bekens kleiner. En zo is de traditie van het platstampen van hun prijzen ontstaan. Een platte beker neemt immers een stuk minder ruimte in beslag. Elke nieuwe beker wordt tijdens Ereledenvergaderingen, ALV's of gewoon ter plekke aangeboden waarna deze vervolgens op traditionele wijze met een roodzwarte moker, een paar bordeelsluiers of gewoon met de al dan niet bemodderde rugbyschoen platgeslagen of gestampt om vervolgens toe te voegen aan de collectie.

Het enige nadeel aan deze traditie is dat er voor wisselbekens ook gezorgd moet worden dat deze 'wat minder ruimte in beslag nemen'. Dit leidt weleens tot scheve gezichten bij een volgende editie van het desbetreffende toernooi. Een mooi voorbeeld wat te binnen schiet is de Henri van Boovenbeker voor de winnaar van de Bekercompetitie. DSR-C won die in 2016 en de Bond dacht de studenten te slim af te zijn, want die beker is eigenlijk een schaal en die kan niet platter. Nou, die kon zeker wel platter.

Bier, Bloed & Modder dat hij voor een nieuwe kist zal zorgen. Op de foto zorgt Hein Brat op vakkundige wijze dat een trofee wat minder ruimte inneemt tijdens de Haagsche Rugby Dagen bij RC Delft in 2018.

Doedelzak

Clubcaptains en de datum waarin zij de eer hadden. Een prachtstukje om met eer te dragen. De Clubcaptain dient tijdens alle sociale gelegenheden, wedstrijden en toernooitjes het schild mee te nemen, en om te hebben. Een stukje trots.

Na Henk de Vries mocht Rutger Gerrits de rol van de Clubcaptain op zich nemen. Rutger heeft zich jaren onverslaanbaar ingezet als captain voor het Vierde Team van Groningen, week in week uit spelers op de been krijgen en (vaak) met te weinig man toch naar de uitwedstrijden toe gaan. En, na verslagen worden toch iedereen met een goed gevoel naar huis krijgen, want er gingen ook dingen goed. Naast de captainrol, weet Rutger nieuwe spelers en leden ook altijd een warm welkom (en een koud biertje) te geven en de aanwas zich volledig welkom te laten voelen binnen de club. Clubgevoel en liefde komt naar voren in elke klasse.

Ondertussen heeft Jeanette Toxopeus (ook wel Tox) de titel mogen overnemen aan het begin van het seizoen. De wens was dat de volgende Clubcaptain een lange

geschiedenis bij de club heeft, iemand die uitermate geschikt is om de normen en waarden, maar vooral ook de tradities van de club in ere te houden. Graag wou het bestuur ook een vrouw aanwijzen, voor een stukje afwisseling en cohesie binnen de club. En dan is natuurlijk Lady Bears veteraan Tox de juiste keuze. Tox is al jaren actief binnen de club en heeft bijna elke rol wel op zich genomen, van trainer tot aan triporganisator. Tox neemt dan ook met volle trots de titel op zich.

Op deze manier is er een traditie aan het groeien, dat gepaard gaat met een schild op de borst en een stukje trots op je club. De traditie wordt warm gehouden om te zorgen dat de vele (andere) tradities, liederen en verhalen binnen de club hoog blijven staan. Iets waar we binnen onze sport(cultuur) niet genoeg van kunnen krijgen natuurlijk.

Kap'tein Aardbei

Met dank aan Henk de Vries, Sietse Manning en Ben de Vrede

CLUB EN CULTURBEWAKER: DE CLUBCAPTAIN VAN RC GRONINGEN

Elke club heeft er wel een. Ja, je weet precies wie ik bedoel, het komt gelijk in je op. Die ene man die er altijd bij is, elke training zich even laat zien. Die vrouw die op de *socials* altijd de mooiste verhalen te vertellen heeft. Of die oude rot die elke wedstrijd en training naast het veld staat, weer of geen weer. Een culturbewaker, een verhalenverteller, iemand met een groot hart voor de club en de club een stukje mooier maakt.

Cultuur is een ontzettend groot en belangrijk deel van rugby (of überhaupt van verenigingen of mensen). En cultuur bestaat bij de gratie van het gebruik. Wanneer gebruiken niet meer worden gebezigd, of wanneer fysieke kenmerken van de cultuur niet meer zichtbaar worden tentoongesteld, dan verandert de cultuur of sterft deze zelfs helemaal uit. Alle tradities, alle liederen, alle verhalen en alle clubkleuren dienen actief in ere gehouden te worden. Daar moet iemand het voortouw in nemen, en daar is het idee van de Clubcaptain van rugbyclub Groningen uit ontstaan.

De Clubcaptain van de mooiste club van het noorden, is iemand die zich betrokken bij de club voelt, een groot hart hiervoor heeft en midden in de club staat. Deze titel wordt ieder jaar symbolisch overgedragen aan een nieuwe clubcaptain, voor het nieuwe seizoen. Zijn of haar rol is het koesteren en het voeden van de club en haar cultuur.

De eerste Clubcaptain van Rugbyclub Groningen kon dan ook maar een iemand zijn. Henk de Vries, een logische vervolgstap voor de rol en de perfecte bannerdrager. Henk de Vries is een welbekende naam binnen rugbyend Nederland, en een oude rot die ontzettend veel van de clubcultuur van Groningen kent, en mede heeft gevormd. Iemand die goed kan voorgaan in een lied, die kan spreken op een manier waardoor anderen luisteren, het rugby en clubhart op de juiste plek heeft. Een man die na een paar biertjes een traantje kan wegpinken van ontroering wanneer een groep jonge honden een mooi lied voordraagt of een stunt uithaalt, maar ook natuurlijk graag zelf zich daarmee bezighoudt. Iemand die vol enthousiasme paraat staat om een wedstrijd voorspelling te geven bij RC Sneek in wat daar omgedoopt is tot de SNEPMA. Wat prachtig dat ze in Friesland ook zo'n eregast hebben mogen verwelkomen.

Henk de Vries en Rutger Gerrits

Henk de Vries bracht gelijk een aanvulling aan de rol met zich mee, namelijk de Clubcaptain-ketting. Een

prachtig stukjes smeedwerk met het embleem van de rugbyclub vol in het beeld en achterop de namen van de

A TIGHT FIT FRONT ROW

Zoals iedereen weet, elke rugbyer behoort dat in ieder geval te weten, gelet op de aard van het spel, begint elk succes met *Tight Fit*. Ik was in 1991 aan mijn tweede overeenkomst als trainer-coach voor een termijn van twee seizoenen met The Rams RFC uit Apeldoorn begonnen. In datzelfde jaar was ik eveneens met Soule - Original Rugby Wear van start gegaan.

Voor de klasse waarin de Rams in die tijd speelde kreeg ik het privilege te mogen gaan werken met een uitzonderlijke Eerste Rij. Drie mannen, die elk voor zich uit bijzonder hout waren gesneden. Michel Zwaan, Loose Head, speelde voor Nederland Onder 18, student geneeskunde aan de VU, Hans Egels, een harde werker op de steigers in de hoogbouw (ook in Apeldoorn was men tot het inzicht gekomen om in de hoogte te gaan bouwen) en Hans Beekman, Tight Head. Speelde o.a. bij Chichester, Worthing en voor Nederland Onder 18, zoon uit een Apeldoornse ondernemersfamilie die zo slim was dat hij al heel jong begreep dat-ie juist dát nooit moest laten merken. Dat zag je terug in zijn spel. Drie mannen die ervan genoten om zondags de tegenstander vliegles te geven. Hetgeen uiteraard verboden was – een penalty tegen, zo rond de tien meter, op de helft van de tegenstander kon zelden echt kwaad - doch meestal waren daarna de verhoudingen in de scrum duidelijk en was de toon gezet. Het was een mooi team, met grootse daden. Tot zover de achtergrond, de info zeg maar, over de drie mannen in de *Tight Fit Front Row*-jersey op de foto.

Hans Beekman, Hans Egels en Michel Zwaan

We waren volgens mij nog maar nauwelijks terug van een geweldige tour met het team in de herfst van '92, spelers, begeleiding en een enkele fan, naar York en omstreken. We speelden wedstrijden tegen Hartlepool Rovers, Halifax Vandals en West Park Bramhope en kregen een training onder auspiciën van de RFU op het Universiteit-sportcomplex toen Hans Beekman met het voorstel kwam om met een klein ploegje naar de eerste editie van de World Cup Sevens series te gaan. 'Wie gaat er mee naar Schotland? Naar de World Cup Sevens. Nederland speelt ook!' dropte hij de vraag in de kleedkamer. 'Op Murrayfield!' Het leverde vier gegadigden op: Hans Beekman zelf, Michel Zwaan, Hans Egels, de complete eerste rij van de Rams van dat seizoen, en ikzelf. Er werd gespaard, een B&B gezocht en een overtocht geboekt.

Op zeker moment kreeg ik een belletje van Hans Beekman: ‘H-P. wat denk jij, is het mogelijk om bij jouw shirtfabrikant een driepersoonsshirt te laten maken?’ Ik wist niet wat ik zeggen moest. Eén shirt voor 3 personen? Waarom in vredesnaam? En, wie moesten erin? Met welk doel? ‘Ik weet het niet Hans. Ik zal het in Engeland moeten vragen. Waarvoor moet het dienen en wie moeten dat gaan dragen? En wanneer? En, hoe moet dat eruit komen te zien? En wie moet dat gaan betalen?’ Hans had overal altijd oplossingen voor. ‘Waarvoor het moet dienen? Nou dat lijkt mij duidelijk. Reclame voor je Soule, Original Rugby Gear. Een uitgelezen kans voor jou en voor ASK (Action Shirts by Knitcraft, de fabrikant van de shirts van Soule).’ Hier had Hans wel gelijk in, ik kon wel wat publiciteit gebruiken. ‘En wie, stel je voor dat erin moeten gaan lopen? En waar?’

‘We gaan toch naar Edinburgh, naar de World Cup Sevens. Jij gaat toch met een eerste rij op reis! Egels, Michel Zwaan en ik gaan daar met dat shirt het hele weekend in rondlopen.’

Overleg met Engeland. Daar moesten ze wel lachen om die idioten uit Holland. Maar ze wilden wel meedoen. Ook met de financiering. Zij de helft van de kosten en de productie en ik alle overige kosten. Akkoord, dat gaan we doen. Het werd een geblokt shirt: rood, wit, blauw en oranje. Uitgevoerd met drie kragen, drie halsopeningen, de middelste wat groter, en twee mouwen. Bedrukt ASK all over! David Green, CEO van Knitcraft LTD in Countesthorpe (fabrikant van alle Soule rugby gear) zou het shirt opsturen naar het adres van onze verblijfplaats in Edinburgh. We reisden in mijn pas aangeschafte bruine Mercedes230TD occasion (170.000 km op de teller) waarmee ik nog ruim 10 jaar lang overal in het land naar rugbyclubs zou reizen. Met de nachtboot van IJmuiden naar Newcastle en op 15 april kwamen we aan in Edinburgh. De auto gestald en na een warm welkom in een fantastische Bed&Breakfast in Northamptonstreet was het tijd om het shirt aller shirts uit te gaan pakken en te gaan passen.

Drie dagen lang zijn wij ermee door de straten van Edinburgh gegaan op weg naar het stadion. Dat was best een stukkie lopen, wat natuurlijk dagelijks steeds meer bekijks begon op te leveren. Waar we ook kwamen of gingen, overal wilde men met deze Eerste Rij op de foto. Fiji-mannen die vroegen: “Mag ik een foto maken met mijn vrouw erbij?” Schotse vrouwen die vroegen: “Mag ik een foto maken met mijn zoon erbij?” Fransen, Nederlanders, die ons vaak al herkende, kortom iedereen wilde wel op de foto. Britten, Ieren, Australiërs en Nieuw-Zeelanders. Samen in de kroeg. Hans de Hooker zonder mouwen kon alleen drinken wat hem gevoerd werd. Moest er een pissen, moest de hele eerste rij naar de WC. Dat soort ongein en dan drie dagen lang. Ook de BBC had hun oog op de Hollandse *Tight Fit Front Row* laten vallen. Daar kwamen we achter toen we na afloop van de finaledag voor Murrayfield een taxi aanhielden. Bij het instappen (Beekman, Egels en Zwaan schoven nu uiteraard geroutineerd op de achterbank zonder het shirt uit te trekken; dat hadden ze al drie dagen zo gedaan) draaide de taxichauffeur zich om en vroeg: “Do you guys know you are famous? You are on BBC Sports every day.” Wat bleek? De BBC had de *Tight Fit Front Row* ook

gespot en die gebruikt in hun leader bij elke aankondiging van een nieuwe uitzending.

In de poulewedsstrijden kwam Nederland uit tegen Nieuw-Zeeland. Nederland kwam al in de eerste minuut voor met 7-0. Uitbundig gejuich van 3 mannen in een shirt in de kleuren van Nederland leverde prachtige plaatjes. Wij hebben zelf geen andere foto dan de foto zoals hiervoor, deze is genomen op het veld van de Rams in Apeldoorn. Dat zit zo. Zelf fotografeerde ik gerantsoeneerd. Ik had een camera geleend. ‘Ik heb er vast een filmpje voor je ingedaan’, werd mij verzekerd door een goede vriend: 36 opnames. Nadat het toernooi was afgelopen en Engeland in de finale Australië met 21-17 had verslagen, stroomde het stadion leeg. Wij bleven rustig zitten. In de dagen van het toernooi raakten we een beetje aan de praat met een aardige steward. Toen we hem op zeker moment vroegen of we op het veld mochten om een foto te maken, verontschuldigde hij zich: ‘Nee dat gaat helaas niet lukken.’ Bij het leeglopen van het stadion had hij mij een seintje gegeven. Blijven zitten, dan laat ik jullie zo het veld op voor een paar foto’s. Maar wel snel zijn. We hebben foto’s gemaakt. Drie of vier, snel voordat we door een andere steward weer werden weggejaagd. Thuisnaar de fotowinkel waarvan we het toestel hadden mogen lenen. Er had nooit een filmpje ingezet. Gelukkig hebben we nu deze foto nog en de herinneringen aan een geweldig weekeinde in Edinburgh.

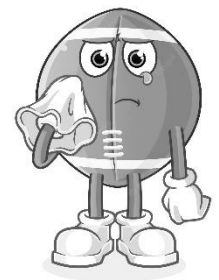
HP van Heusden

(Naschrift redactie: de hardnekkige geruchten dat de driekoppige ridder uit Monty Python and the Holy Grail is gemodelleerd naar de Rams front row berusten op onwaarheden)

“We’ll kill him first and then have tea and biscuits.”
“Yes”
“Oh, not biscuits.”

Helaas ontkomen wij ook niet aan de immer stijgende kosten van postzegels, papier en stroom. Daarom worden per 1 maart de volgende tarieven gehanteerd;

Individueel abonnement 4 nr’s € 12,-
5 Stuks 4 x per jaar € 37,50
10 Stuks 4 x per jaar € 55,-
Abonnement buitenland € 17,50